

קבץ

תוֹךְ הַנַּחֵל

דבורים נוראים ונפלאים, מעוררים מעירים ומחזקים, אשר מתוך הנחל נובע
מקור חכמה נובעים, להחיות נפש כל מי ומשם ישקונו העדרים, להתחזק בעבודת
הבורא בכל דרך שיהיו נמצאים

*

אשר נאמרו בשלחן המהור של

מרן מוהרא"ש שליט"א

במערה שלישית שבת פרשת כי תשא – תשע"ג

ידבר נוראות נפלאות מענין קשור הנשמיות לרוחניות, וידבר מענין

חטא העגל וענין זיונים ומצות מחצית השקל וקרון עור פני משה,

וינלה דרך געימה ומתוקה בעבודת השם ותברך

יצא לאור ערב שבת קדש לסדר כי תשא תשע"ד

על ידי חסידי ברסלב

עיר הקדש ירושלים תובב"א

סעדה שלישית שבת פרשת כי תשא ה'תשע"ג

מאמר

ומנשה לא ידע כי קרן עזר פניו

בסעודה שלישית, סעודת רעוא דרעויו, דבר מוהרא"ש נ"י דבורים נוקאים ונפלאים על פי דברי רבנו ז"ל בלקוטי מוהר"ן חלק א' סימן קת, המדבר מקרבן עולה בפאה על הרהור עבודה זרה, עין שם.

כל הנפילות באות מחמת קלקול האמונה

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רבנו ז"ל אומר, בתיב (תהלים נא, יט):
"זבחי אלקים רוח נשברה", הנה ידוע כי עולה בפאה על הרהור
חלב, כמו שבתוב (הזקאל כ, לב): "והעלה על רוחכם" (מדרש, ויקרא רבה
ג, א): הינו שעולה בפאה על הרהורי חלב, ששם משכן הרוח. יאין
השם יתברך מצרף מחשבה למעשה, בר מהרהורי עב"ם' (קדושין מ'
ע"א). ורהור עב"ם שיה אצל כל אדם, הינו מה שמתחיל להתפלל
בדבקות, או מתבודד את עצמו, ובאמצע התפלה או התבודדות

נופל ממדרגתו, זהו בחינות הרהורי עבו"ם. כי כל הנפילות באין מחמת קלקול האמונה. ובשנתקלקל האמונה, נמצא מחזיר פניו מהשם יתברך, כמו שכתוב (ישעיה א. ד): "נזרו אחור", והשם יתברך גם כן מסתיר פניו ממונני, נמצא הוא אחור באחור. וצריך להביא על זה עולה. ובחינות עולה הוא, בשמשבר את רוחו בקרב, ומתבייש וחושב בעצמו: איך נפלת ונשלתני משמים לארץ. שהייתי במקום גבוה פנה, ועכשו, נפלת וחתרתני פני מהשם יתברך, ונשארתי אחור באחור. ומרחם על עצמו, כי אין רחמנות גדולה מזו.

סוד הנסירה על ידי שמתאנה ושובר את עצמו

וצריך לזה נסירה, כמו שהיה אצל אדם הראשון, שנבראו בו פרצופין אחור באחור (ברכות סא ע"א), ואחר כך ננסר והיה פנים בפנים. והנסירה הוא בחינת שם חת"ך, כמו שכתוב בפניות (דרושי שחרית א): "פוח'ח א'ת יד'ך" (תהלים קמה, טז) סופי-תבות חת"ך, הינו שחותף ומנסר את עצמו. והשם 'חת'ך נעשה על ידי שמשבר את לבו, כי בשמשבר את לבו בודאי מאנה ומוציא רוח ומבנים רוח, והוא תרין רוחין. ושני פעמים רוח, גימטריא חת"ך, וזהו בחינות נסירה, ובא אל בחינות פנים בפנים, וזהו

**בחינות עולה: וזהו "זבחי אלהים", הינו בחינות עולה, הוא רוח
נשברה; עד כאן לשון רבנו ז"ל.**

בתורה חזו הלביש רבנו את כל סוד קרבן עולה
והסביר מזהרא"ש ג"י, כי הנה רבנו ז"ל מלביש בתורה קטנה זו
סודות התורה נוראים ונפלאים עד מאד, מריש כל דרגין עד סוף כל
דרגין, עד שנוכל כל אחד ואחד, יהיה מי שיהיה להוציא ממנה
עצות נפלאות לעבודת השם יתברך לעובדא ולמעשה.

ורבנו ז"ל מלביש את העצות האלו בסוד קרבן העולה הבא על
הרהור הלב, וכמו שכתוב (הזקאל ב, לב): "והעלה על ריחכם", ואמרו
חכמינו הקדושים (ויקרא רבה פרשה ג, א) שקרבן עולה בא על הרהור
הלב; שאם הרהר אדם בעבודה זרה, חס ושלום, צריך להביא קרבן
עולה – לכפר על מחשבתו, כי אף על פי שבשאר עברות, אין
הקדוש-ברוך-הוא מצרף מחשבה רעה למעשה, אבל בהרהורי
עפוס, שהם הרהורי עבודה זרה, הקדוש-ברוך-הוא מצרף
מחשבה רעה למעשה, וצריך להביא על זה כפרה, שהוא קרבן
עולה.

איך שׂיכים הרהורי עבודה זרה בכל אדם?

ומסביר רבנו ז"ל, שהרהורי עבודה זרה שׂיכים אצל כל אדם, חס ושלום, כי בשמתיחיל להתפלל בדבקות ובהתלהבות גדולה, ופתאום מתקרר מדבקותו ומהתלהבותו – זה פגם של הרהור עבודה זרה, חס ושלום, כי התלהבות הלב באה מגלוי אמונה, שמרגיש אמונתו יתפרד סביבו באור גדול, ומתגלות לו, בכיכול, פני ה', וזה גורם לו להתפלל בהתלהבות גדולה, ולדקדק מאד בדבריו, אבל בשנופל מאמונתו, ומתקרר מהתלהבותו, אזי מפסיק להתפלל, וזה פגם של עבודה זרה, רחמנא ליצלן, כי תחזור פניו מן השם יתברך, וכמו שכתוב (ישעיה א' ד): "נזרו אחר", ואז מדה בנגד מדה, הקדוש – ברוך – הוא מחזיר פניו מפניו, בכיכול, ונשאר אחר באחר, ואז עקר התקון לשבר את רוחו, ולהתבייש על שנתרחק מן השם יתברך.

תכלית בריאת האדם שיקשר גשמיית לרוחניות

והסביר מזהרא"ש נ"י את פנימיות הענין, כי הגה האדם נכרא כדי להפיר את השם יתברך מפל פרטי הבריאה פנים בפנים, ולקשר רוחניות וגשמיית ביחד, כי על שם זה ברא הקדוש – ברוך – הוא האדם בעולם הגשמי הזה, כדי שיקיר אותו יתברך מפל הגשמיית, ויעלה כל גשמיית הבריאה אל רוחניות אלקותו יתברך. אבל

הנסיגות גדולים מאד, כי מחמת שאדם מסבב עם כל כך הרבה גשמייות, קל לו מאד לשפח מאלקותו יתברך המסתתר בתוך הגשמייות, ולהפריד הגשמייות לעצמו, עד שיחזיר פניו מן השם יתברך אחר באחור, חס ושלום.

סוד קרבן עולה שמכפר על ההרהור

ועל זה צריך להביא קרבן עולה, הינו לשפר את רוחו בקרבנו, ולהתאנח הרבה אל השם יתברך בתפלתו, על שנתרחק כל כך ממונו יתברך, ועל ידי ששובר את רוחו, ומוציא רוח ומכניס רוח, על ידי ב' פעמים 'רוח', נעשית הנסירה על ידי השם הקדוש חת"ף, שהוא בגימטריא ב' פעמים 'רוח', ונהפכים ונגמרים אחורי גביו, שהיו עד עתה פונים כלפי השם יתברך – וחוזרים ונהפכים לצד פנים לראות, כביכול, את פניו יתברך, ונשלמה תכלית הבריאה – להפיר אותו יתברך מפל פְּרָטִי הבריאה.

"פנים בפנים דבר ה' עמכם"

והבאור בזה, שהרי יש בכל אדם שתי רוחות, רוח דלעילא ורוח דלתתא (לקוטי מוה"ר חלק א' סימן סו), רוח דלעילא היא הרוח שדבוקה תמיד ברוחניות אלקותו יתברך, ומשיגה תמיד השגות עליונות.

ורוח דלתפא היא הרוח המתלבשת בגשמיות עולם הזה, ונותנת חיות באדם, כל ימי חיי הבלו עלי אדמות. והנה עקר התכלית, שתהיינה שתי רוחות אלו מקשרות יהדיו, ותארנה זו לזו בהשגת "פנים בפנים", וכמו שכתוב אצל קבלת התורה (דברים ה, ד): "פנים בפנים דבר ה' עמכם", שגשמות ישראל התדבקו בו יתברך פנים בפנים, וכל זמן שאדם מחזיק עצמו לאפס ולאין, ויש לו רוח נשברה, אזי הענוה והשפלות מנסרות וחותרות שתי רוחות אלו זו מזו, והן חוזרות ומאירות זו מזו בצורת "פנים בפנים", שזהו סוד השם חת"ד שהוא בגימטריא ב' פעמים ר"ח, כי על ידי שפלות ורוח נשברה – נחמת רוחו לשמים, והן חוזרות ומאירות זו לזו פנים בפנים, ותמיד מחבר רוחניות וגשמיות גם יחד.

על ידי גאות וישות מפריד בין שתי הרוחות

אבל תכף ומיד שנגנסת באדם ישות וגאות, בזה מפריד ומפריש בין שתי רוחות אלו, בין רוחניות וגשמיות, ורוח דלעילא מסתלקת ממנו, ונשאר עם רוח דלתפא לבד, ואזי פניו חוזרים אחר מהשם יתברך חס ושלום, ונשאר "אחור באחור", וכמו שכתוב (ישעיה א, ד): "נזרו אחור", והיא מדה בנגד מדה, כמו שהפריד הרוח דלתפא מן הרוח דלעילא, והפריד את הגשמיות מן הרוחניות, כמו כן, בכיכול,

השם יתברך מחזיר פניו מפנו, ונשאר "אחור באחור". וזהו הענין שמגלה רבנו ז"ל בסוד קרבן עולה, כי עולה באה על הרהור הלב, הינו על מחשבות של כפירות ועבודה זרה, רחמנא ליצלן, שהפריד גשמיית מן הרוחניות, ונדמה לו שיש לגשמיית מציאות וקיום בפני עצמה, ואז נתקיים בו - "נרו אחור".

התקון הוא להחזיר פנים בפנים

כי על ידי הגאון והישות שלו - החזיר פניו מן השם יתברך, ונשאר אחור באחור, ואז עקר התקון על ידי קרבן עולה, שהוא רוח נשברה, וכמו שכתוב "זכחי אלקים רוח נשברה", כי קרבן עולה נשרף לגמרי על המזבח, ואין חלק בכשרה לפתנים ולבעלים כלום, ולכן קרבן עולה מרפז על הכפול הגמור, וכששוכר את רוחו לשנים, וחוזר ומבין שכל הגשמיית מחברת אל רוחניות, ואין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, אזי על ידי שכירת רוחו, יש לו ב' פעמים רי"ח, שבגמטריא חת"ה, ונחתכת הרוח לשנים, לרוח דלעילא ולרוח דלתתא, ושתיקן מאירות זו לזו והן חוזרות ומאירות זו מזו, בבחינת פנים בפנים, ונתקן חטאו. הרי מגלה רבנו ז"ל, שרוח נשברה נחשבת כקרבן עולה ממש, ועל ידה מתקן אדם פגם הכפירות ועבודה זרה, וחוזר ומתדבק בו יתברך פנים בפנים.

איש ואשה – סוד רוחניות וגשמיות

וזהו סוד בריאת אדם וחוה, איש ואשה, שגם בן מרמזים על חבור רוחניות וגשמיות יחד, כי איש מרמז על רוחניות, שהרי איש מחיב בכל מצוות התורה, ומפקד על למוד תורה הקדושה, ועקר עבודותיו הן עבודות רוחניות, ואשה מרמזת על גשמיות, כי חוה נבראת כדי לשמש האדם, ולהיות לו לעזר בכל עניניו הגשמיים, כדי שיתיה פנוי לעבד את השם ותברך בכל עת, נמצא שיחוד איש ואשה הוא ענין יחוד רוחניות וגשמיות, ועל ידי שניהם ביחד זוכים לעבד את השם ותברך באמת, ולהביא את העולם לשלמות תכליתו.

על ידי הנסירה נשלמה תכלית הבריאה

אבל בתחלת הבריאה, היו אדם וחוה היו פרצופין, וכמו שכתוב (בראשית ב, כא): "ויקח אחת מצלעותיו", פרוש, אחת מצדדיו (כמו שפרש רש"י), כי היו גוף אחד, ופניהם אחור באחור, זה פונה לכאן, וזה פונה לכאן, ויהיה נראה באלו הרוחניות והגשמיות פונים לשני צדדים, ואינן משתוות ביחד. אבל אז היתה "הנסירה", שנגסרו והוחזרו פנים בפנים, ואז נשלמה תכלית הבריאה, שתהינה רוחניות וגשמיות ביחד, פונות זו אל זו, ועוזרות זו את זו, ועל ידי זה מגיעה כל הבריאה אל שלמותה.

על ידי שלום בית מאירה בביתו הארת פנים בפנים
ונה מה שכתוב "ויקח אחת מצלעותיו ויסגר בשר תהתנה" וגו',
ואמרו חכמינו הקדושים (ברכות סא ע"א; מובא בפרוש רש"י בראשית ב, כא):
לא נצרכה אלא למקום חתך; כי עקר החבור של אדם וחוה, איש
ואשה, על ידי השגה זאת של חתך, שהיא בגימטריא ב' פעמים
רו"ח, הינו שתתיחדנה שתי רוחות קדושות אלו של איש ואשה,
שהן רוחניות וגשמיות, שהיו מקדם אהור באהור, ופונות זו מזו,
עכשו תהינה פנים בפנים, ופונות זו אל זו, כי העקר להכניס אורה
של שלום ואהבה בבית, ולדעת, שדיקא על ידי שכל אחד עושה
העבודה שלו, האיש מתעסק ביותר ברוחניות, והאשה מתעסקת
ביותר בגשמיות, על ידי שניהם מאירה השכינה בבית בהארת
"פנים אל פנים", ואזי מתהפכת כל גשמיות הבית אל רוחניות
אלקותו יתברך, ורחבת היא משכן השכינה.

על ידי שמחה בבית הוא נעשה משכן לשכינה
ועל כן (דברים טו, טו): "והיית' אד' שמח" סופי תבות חתך, כי דיקא
על ידי מצות השמחה, כשמשמח את אשתו וממלא את כל הבית
עם אורה של שמחה, נעשית נסירה זאת בין איש לאשה, וחוזרים

ממדת אָחור באָחור, לְמֵדַת פָּנִים בְּפָנִים, וְאֵז הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה שׁוֹרָה בְּבֵית, וְהוּא נֶעֱשֶׂה מִפֶּשׁ מִשְׁכַּן לַשְּׂכִינָה.

על ידי זה זוכים לפרנסה בבית

ועל ידי זה יש גם פרנסה בהרחבה בבית, כי השם הקדוש תת"ף, הוא גם השם של הפרנסה, בבחינת 'החיותך חיים לכל חי', וגם כן יוצא מן הפסוק (תהלים קמה, טו): פֹּתַח אֶת יְדֵיךָ, סוֹפֵי תְבוֹת תִּתֵּן, כִּי פֶשֶׁשׁ שְׂמֹחָה בְּבֵית, וְיֵשׁ אֶהְבֶּה וְשָׁלוֹם בְּבֵית, אֲזִי יֵשׁ פֶּרֶנְסָה בְּבֵית, וְלֹא חֶסֶד שׁוֹם דְּבָר כָּלֵל.

סודות נפלאים מרזי הבריאה

נמצא, שמגלה רבנו ז"ל בתורה זו, סודות נפלאים מרזי הבריאה, שכל התכלית של הבריאה היא ליחד ולחבר את שתי הרוחות יחד שותהינה בבחינת פנים בפנים, שהוא סוד החבור של הרוחניות עם הגשמיות, בחינת חבור איש ואשה, ועל ידי זה נתקנים כל הפגמים של כל מיני בפירות ועבודה זרה, ונחשב לאדם כאלו הקריב קרבן עולה מפוש על גבי המזבח, וחוזר וממשיך על עצמו כל מיני השפעות טובות ברוחניות ובגשמיות, כי משלים בזה את תכלית הבריאה; אשרי לו ואשרי חלקו.

להבין מה הקשר בין תחלת הפרשה וסופה

וקשר מותרא"ש נ"י את כל הענין הנ"ל אל פרשת השבוע בקשר
נורא ונפלא, כי הנה פרשת השבוע מתחלת עם מצות מחצית
השקל, ואחר כך בהמשך הפרשה כתוב הצווי לבנות המשכן על ידי
בצלאל ואהליאב, ואחר כך חטא העגל, ומה שהפסידו על ידו, ואחר
כך תפילת משה רבנו – להחזיר את השראת השכינה בין נשמות
ישראל, ולבסוף מסימת הפרשה עם קרון עור פני משה, עד שכלם
ראו עליו אור השכינה. ויש להבין מה הקשר וההמשך בין כל
הדברים האלו?

מחצית השקל הוא כחינת סוד הנסירה

והנה על פי דברי רבנו ז"ל הנ"ל מוכן כל הענין מאד, כי ענין
מחצית השקל הוא גלוי סוד הנסירה על ידי השם חת"ה, שמנסרים
הרוח לשמים, על ידי רוח נשברה, ויודעים שכל אחד הוא רק
מחצית, ורק על ידי שמחבר את שני החצאים בחד – רוחניות
ונשמיות, איש ואשה, על ידי זה נעשה שקל שלם, ולכן נתנו
מחצית השקל לעבודת המשכן ולהקרבת עולת התמיד בכל יום, כי
דיקא על ידי רוח נשברה, שאדם יודע שהוא רק מחצית, על ידי זה

לא ידענו מה היה לו, והשמיטו משמו לגמרי תאר "האלקים", ועל ידי זה באו לפגם עבודה זרה, רחמנא ליצילן.

סוד שהמשכן היה תקון לפגם הטא העגל

ועקר התקון היה על ידי צווי עשית המושכן, וכמו שכתוב (שמות לא, ב): ראה קראתי בשם בצלאל וגו' ואני הנה נתתי אתו את אהליאב וגו' ועשו את כל אשר צויתיה - שנצטוו לבנות בית להשם יתברך מפל הדברים הגשמיים - זקב, כסף, ונחשת תכלת וארגמן ותולעת שני וגו', כי בנה נתגלה להם שהשכינה שורה בתוך הגשמיית דיקא, ועל ידי שפחברים רוחניות וגשמיית ביחד, זוכים להוריד השכינה בעולם.

המשכן בא ללמד שאין גבהות לפני המקום

והמשכן נבנה על ידי בצלאל ואהליאב דיקא, כי בצלאל היה הגדול שבשכטים, ואהליאב מן הירוד שבשכטים, ללמד, שאין גבהות לפני המקום, כדאיתא במדרש (שמות רבה מ, ד). כי זה סוד מחצית השקל, שכל אחד יודע שהוא רק חצי, ואי אפשר לחבר רוחניות וגשמיית ביחד, כי אם על ידי שמתחבר עם עוד אחד מישראל, מן הגדול שבגדולים עד הקטן שבקטנים, ורק אז שורה השכינה בישראל.

הקשר בין מחצית השקל לחטא העגל

והנה על פי זה מובן מאוד המדרש פליאה, שדרשו חכמינו הקדושים ו"ל (תנחומא פי תשא ה), על הפסוק (תהלים עה, ח): "כי אלקים שפט זה ישפיל וזה ירים", בלשון "זה" הגבהו, ובלשון "זה" השפלו. בלשון "זה" השפלו – פי "זה" משה האיש. ובלשון "זה" הגבהו – זה יתנו. ולכאורה יפלא מהו הקשר בין מחצית השקל לחטא העגל? אבל על פי הנ"ל מובן הענין מאד, וכמו שמסביר בבוד קדשת אדוני אבי מורי הגאון הקדוש זי"ע (בספרו "מנחת זאב" על התורה, פרשת פי תשא), דעקר החטא היה שכפרו בתורה שבעל פה, הלכה למשה מסיני; עין שם. כי רק על ידי תורה שבעל פה יודעים איך לקשר רוחניות ונשמיית ביחד, ולהעלות את כל הבריאה אל עבודת השם יתברך, כי בתורה שבכתב לא מבאר בפרוש איך עושים כל המצוות, כמו למשל, איך עושים ציצית מצמר רחלים, ואיך עושים תפלין מעור בהמה טהורה, וכן שאר כל המצוות, רק כל זה נתנה הלכה למשה מסיני, שמשה רבנו מסר לנו כל זה בתורה שבעל פה, וגלה לנו שיש רוחניות בכל פרט ופרט של הבריאה, ודומם צומח חי ומדבר, הכל אלקות גמור, כי "בדומם" יש את כל הלכות הקשורות לבניני בית, חלון נגד חלון הברו, והלכות מעקה וכו', והלכות עבודת האדמה בשמיטה וכיוכל וכו', ו"בצומח" יש כל הלכות של פלאים

וערלה וחלה ותרומות ומעשרות וכו', ו"בחי" יש את כל החלכות של בעלי חיים, אלו הם פשרים ואלו אינם פשרים, והלכות נזקי שור וחמור וכו', ו"במדבר" שהוא מין האדם, יש כל הלכות שבין אדם לחברו.

עמר התמיון היה ששבו להאמין במשה רבנו

והנה כל החלכות האלו הן תורה שבעל פה, שנתנו לנו על ידי משה רבנו, עליו השלום, ותקף ומיד שפגמו בזה, ואמרו "זה" משה האיש, ולא אמרו "איש האלקים", בזה הפרידו בין רוחניות ונשמיות, נמצא שהושפלו על ידי "זה", אבל אחר כך הגבחו גם בן על ידי "זה", הינו על ידי מחצית השקל, שעליו נאמר "זה" יתנו, כי על ידי מחצית השקל שהוא מחצית דיקא, באים להפיר שכל הנראה לעינים בעולם הגשמי, הוא רק מחצית של חלק השני שבעולם הרוחני, ועל ידי שאדם מפיר תמיד שכל הגשמיות היא רק מחצית, והמחצית השנית היא רוחניות, על ידי זה הוזרת ונתקנת אצלו אמונת הכמים, שהיא אמונה בתורת משה רבנו, תורה שבכתב ותורה שבעל פה, ועל ידי זה כל העולם פלו בא לתקונו ולתכליתו.

סוד מציאת חזונו שלך לכל זה

ונהו גם בן הסוד של מציאת חזונו וחיבור איש ואשה, שכל אחד יודע שהוא רק חצי לבד, ורק בהתחברותו עם בן ובת זוגו יש להם שלמות, וכמוכא גם שם במדרש (תנחומא כי תשא) על הפסוק הנ"ל, זה ישפיל וזה ירים, שבעניני זוגים, הקדוש-ברוך-הוא עושה שלמות ומעלה לזה ומוריד לזה, ומזווגם בעל פרקו, עין שם. כי לפעמים האישה והאשה הם בבחינת אהור ואהור, ואינם רוצים להשתנות יחד, כי כל אחד אומר: - "לא מתאים לי להשתדך עם זה, ולא מתאים לי להשתדך עם זו", ואז הקדוש-ברוך-הוא עושה שלמות, ומעלה לזה ומוריד לזה, עד שנשברים רוחם בקרבם לשנים, ואז משתי פעמים רי"ח נעשה חת"ו, ונגמרים ומתחברים ביחד פנים בפנים, ונגמר השדוך.

פני הצדיקים מאירים ומבהיקים מאור השכינה

ונהו שמסימת פרשת השבוע עם קרון עור פני משה, וכמו שכתוב (שמות לד, כט) ויהי ברדת משה מן ההר וגו' ומשה לא ידע כי קרן עור פניו בדברו אתו, כי עור פני משה, שהוא עור פניו הגשמיים, היה מאיר ומבהיק עם אור פני השכינה, בהעגת "פנים בפנים", וכמו שכתוב (שמות לג, יא) ודבר ה' אל משה פנים אל פנים, באשר

ידבר איש אל רעהו וגו', אבל מחמת המאם של ישראל, לא יכלו לעמוד בהשגה זאת בקביעות – להסתפל תמיד בפני משה, על בן הצרף משה לתן על פניו מסוה, וכמו שכתוב (שם לה, לג) ויתן על פניו מסוה, מסוה אותיות ס"מ ו"ה, כי הס"מ המסתיר רוחניות אלקותו יתפרף מן הבריות, ואינו נותן להם לראות את השם הו"ה הקדוש המאיר לפני עיניהם תמיד פנים בפנים. כי אותיות י"ה משם הו"ה ברוף הוא מרמזות על המוחין הקדושים – חכמה ובינה, ורוחניות אלקותו יתפרף המתלבשת בתוך הבריאה, ואותיות ו"ה מרמזות על המדות התחתונות, ואלקותו יתפרף השורי בתוך הגשמיות, וארבע אותיות אלו צריכות להיות מחברות תמיד יחד.

טעם שהצדיק שם על פניו מסוה

אבל הפסוק מ"ם מסתיר זאת מן הבריות, ולכן הצדיק צריך לתת על פניו מסוה, שלא יזונו מי שאינו ראוי מאור פניו הקדושות, אבל בשעה שדבר עם ישראל, היה מסיר המסוה מעל פניו, כדי שיראו פלם את השכינה הקדושה המאירה עליו, ואז יבואו להכיר עצם מעלת הצדיקים שהם דבקים תמיד באור השכינה, ורוחניות

ונשמיות מתחברות אצלם בקביעות, ולכן הצדיקים נקראים "איש האלקים", על שם השכינה הקדושה השורה אצלם תמיד.

גדלת וקדושת נשמת הרבי ר' אלימלך זי"ע

והנה היום בלילה הוא ההלוא של הצדיק הקדוש "איש האלקים", הרבי רבי אלימלך מליזענסק זי"ע, שטהר וזכה נשמיות גופו באור בהירת נשמתו, עד שצדיקים אמרו, שהלואי שהיתה לנו נשמה זכה ובהירה, כמו הגוף תוך והבהיר של הרבי רבי אלימלך – זכותו תגן עלינו ועל כל ישראל¹. ורבנו ז"ל שבח מאד את הרבי רבי אלימלך זי"ע, ואמר (תני מוה"ר"ן סימן תקנ"ג) שקדושת מעלת הרב הקדוש רבי אלימלך זי"ע, נשגבה למעלה למעלה ממה שנראה ומוכן מתוך ספרו הקדוש "נעים אלימלך". והנה מי שמסתכל בספר הקדוש "נעים אלימלך", מתפעל מאד מעצם הגלוי אלקות שיש בתוכו, ואף על פי כן העיד רבנו ז"ל, שעצם קדושת הרבי רבי אלימלך זי"ע, היתה הרבה יותר גבוהה מזה, ומקבל בין אנשי שלומנו, שהרבי רבי

¹ עין מה שכתב בנו של הרבי ר' אלימלך בספרו הקדוש 'ארח לצדיק' (פרשת תזריע) הנשמה יש לה מעלה בתורה ובשכל עליון, עד שתגמר להגוף שתתהפך החמר לצורה כמו ששמעתי מאדוני אבי מורי ורבי ז"ל, שאמר כמה פעמים: "הלואי שהיה לפני אדם נשמה טהורה מזככת כמו הגוף שלי". וכל זה גרמה הנשמה בתורתה ובשכל עליון, עד שנעשה הגוף מרובה שלמה לקדושתו יתברך.

אלימלך זי"ע היה אחד מן השמונה זקנים של "בעלי הזכרונות" שספר רבנו ז"ל (במעשה י"ג מן חו' בעמלירס), שזכרו מהזכרון הראשון, מה שנעשה עמהם בימים הקודמים. וכל כך נשגבה מעלת הרבי רבי אלימלך זי"ע, עד שאמרו צדיקים, שהשמים מעל לעיר ליענסק, מטהרים ומזככים עד היום הזה, מרב תפלות טהורות וזכות שהתפלל הרבי רבי אלימלך זי"ע כל ימי חייו.

מעשה נורא מקדשת וראתו של הרבי ר' אלימלך

וספר מזהרא"ש נ"י, שמובא בספר הקדוש 'דברי חיים' (לשבת שובבה), וכן בספר הקדוש 'אמרי יוסף' (הקדמה לספר שמות), שהרב הקדוש הרבי רבי אלימלך זי"ע עשה תשובה גם על מה שעשה בעודו תינוק, שטפח על שדי אמו, גם על זה עשה תשובה, והכנים ידיו לאש לשם כפרה. ומעשה שהיה כך היה, שפעם יצא הרבי רבי אלימלך זי"ע מחדרו, דרך המטבח, ושמע קול תינוק צועק ובוכה מאד, ונכנס וראה בתו מחזקת את התינוק שלה בידיה, ומנסה להשתיק אותו, אבל התינוק ממשיך לצעק ולבכות, ומופח על שדי אמו בדרך הקטנים, ונתבהל הרבי רבי אלימלך זי"ע מאד, והתחיל לצעק בקול מר: "אוי, אוי, תינוק מכה לאמו! תינוק מכה לאמו!" והנה אמו של הרבי רבי אלימלך זי"ע היתה אז עודנה בחיים, ושמעה קול צעקות

גדולות, הן הצעקות של התינוק, והן הצעקות של בנה הרבי רבי אלימלך זי"ע, ובאה לראות מה קול הרעש הגדול, ואמר לה הרבי רבי אלימלך זי"ע: "אוי, אוי, הנה ראי, תינוק מכה לאמו! תינוק מכה לאמו! ענתה ואמרה לו: "ומה כל הרעש הזה, הלא גם אתה, בשחיית תינוק, עשית לי כן!" ונתבהל הרבי רבי אלימלך זי"ע מאד, ואמר לאמו: "האמת, כן עשיתי?" והשיבה לו: "הן, כן עשית!" ותכף ומיד רץ הרבי רבי אלימלך זי"ע אל התנור, והכניס ידו לתוך האש, ונשרפו אצבעותיו. וסים ה"אמרי יוסף" זי"ע לספר, שהפליא השם יתברך לעשות לו גם, וכרא לו יד אחרת, והיה הרבי רבי אלימלך זי"ע מראה את ידו הקדושה לאנשיו, ואומר להם: "אל תחשבו שגולדתי עם היד הזו, לא, היד הזו נשרפה, רק השם יתברך רחם עלי, וכרא לי יד חדשה..."

קדשת מקום גניזת גופו הקדוש והנורא של הרבי ר' אלימלך

עוד ספר מזהרא"ש נ"י, שפעם בחצות לילה, קרא הרבי רבי אלימלך זי"ע לתלמידו הפעל "מאור ושמש" זי"ע, שיבא עמו לחוץ על הבית החיים, והלכו ביחד, ובהגיעם לשם, אמר לו הרבי רבי אלימלך זי"ע, שיעצם את עיניו, ויחזיק באבנטו ולא יפחד, ופתאום שמע ה'מאור ושמש' זי"ע, קול נפץ עז, ואמר לו הרבי רבי אלימלך

זי"ע שיכול לפתח עיניו, ורצה בדור של אש עומד על הפרקע, ומתחלק לאלפים ורכבות ניצוצות, וכלם נשקעים בתוך האדמה, ולקח הרבי רבי אלימלך זי"ע מקל, ועשה סימנים על הארץ במקום שהוא מבל הצדדים, ואמר לתלמידו בעל הפאזר ושמש' זי"ע: דע קלמיש (כד קרא לו בלשון חבה, כי שמו היה רבי קלזנימוס קלמן זי"ע) שתמיד בקשתי מהקדוש-ברוך-הוא שאני רוצה לראות את הפעל שם טוב הקדוש זי"ע, וגם רציתי להבין, למה זכה הפעל שם טוב הקדוש זי"ע לשם קדוש כזה, שיהיה נקרא "פעל שם טוב", מה שלא זכו לקד צדיקים אחרים, והנה עכשו הראו לי מן השמים את הפעל שם טוב הקדוש זי"ע, שזהו הדור אש שראית, שנחלק לששים רבוא ניצוצות של אש, כי נשמתו של הפעל שם טוב זי"ע היתה כלולה מכל ששים רבוא נשמות ישראל, וגם בחיים חיותו היתה התיבת אש, רק בחיים חיותו הגוף שלו פסה עליו, אבל עכשיו הוא פלו אש, וכאן במקום הזה ששקעה האש, אני רוצה להקבר, וזהו מקום מנוחתו הקדוש של הרבי רבי אלימלך בעיר ליענבסק, וכותו יגן עלינו ועל כל ישראל, אמן.

והקדוש-ברוך-הוא יעזרנו על דבר כבוד שמו, שנזכה ללכת בדרכי הצדיקים הקדושים, ולקשר את הנשמות לרוחניות, ולזכות להיות

דְּבוּק בּוֹ יִתְפַּרֵּד תָּמִיד עַדִּי נִזְכָּה לְהַפְּלִל לְגַמְרֵי בּוֹ יִתְפַּרֵּד וּלְהַשְׁרֹת
הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה בְּקִרְבָּנוּ בְּבַחֲיַנַּת פָּנִים בְּפָנִים, אֲמֵן בֶּן יְהִי רְצוֹן.

